

Глава 1

ИГРАТА НА ГЕЙМНАЙТ999

Гигантският паяк приближи скривалището му, бавно и методично. Множеството червени очи горяха като гневни въглени в тлеещ огън.

Геймнайт999 знаеше, че идва, но не се страхуваше. Неговата желязна броня щеше да го предпази. В действителност, той искаше паякът да се приближи, надявайки се, че е преценил всичко точно. Тракащите звуци от хищника преминаваха през дърветата, докато приближаваше мястото. После към тях се прибавиха още зловещи потраквания, издавани този път от ново чудовище – вече два паяка го следваха. Навеждайки се край дънера на изгнилото дърво, Геймнайт999 хвърли бърз поглед на двойката, която го търсеше. Връщайки се отново зад дървото, той извади факла и я постави на земята. Меката светлина образуваше сияен кръг, който всеки можеше да види. Няколко секунди по-късно закопа факлата със своята диамантена кирка, която побърза да върне в инвентара си.

„Дано това привлече вниманието им“ – каза си той. Изваждайки меча си, Геймнайт999 се затича към откритото. Двата паяка го видяха и се втурнаха да го преследват. В гонитбата се включи и тъпо зомби. Спринтирайки с всички сили, играчът минаваше край дървета и през хълмове, уверявайки се, че преследвачите му не са далеч. „Хрътките още гонят лисицата“. Изведнъж в далечината видя жертвите си – двама от неговите съотборници, приближаващи към него. Геймнайт999 се усмихна очакващо.

– Хей, Дредлорд, Салц. Тук съм! – написа той в чата и съобщението му достигна до всички в сървъра. – Трябва ми помощ!

– Идваме – отговори му Дредлорд.

Геймнайт999 погледна назад и забави крачка, позволявайки на чудовищата да намалят дистанцията. Звучите, които паяците издаваха, ставаха все по-силни. Неговите съотборници се намираха точно на мястото, на което ги искаше.

Продължавайки напред, Геймнайт999 се запъти към нищо неподозиращите си спасители. Бягаше в широк обхват, зигзагообразно, така че зомбито да го настигне. Нуждаеше се от всичките три чудовища, за да може шегата му да сполучи. Когато приближиха достатъчно, играчът се затича към съотборниците си. Те стояха на върха на хълм, лишен от дървета и заобиколен от непроходима гора. Някак си това му напомни за господин Джеймисън, учителя му, и неговото плешиво теме, изпъкващо над рядката коса по краищата.

Чудовищата бяха прекалено близо. Трябваше да внимава, защото можеше да развали шегата. Фокусирайки се върху момента, той спринтира нагоре по хълма, влачейки групичката зверове след себе си. Гладът им за унищожение ги караше да го следват послушно. На върха на хълма Геймнайт999 срещна съотборниците си, но не спря, а продължи да тича нататък.

– Геймнайт999, къде отиваш – написа Салц и нотки на притеснение се доловиха в съобщението му. – Мислех, че ти трябва помощ.

– Объркал съм се! Вие сте тези, които се нуждаят от помощ! – отговори подигравателно измамникът.

В този момент чудовищата излязоха от дърветата и стигнаха до върха на хълма, попадайки на нищо неподозиращите играчи. Двата паяка нападнаха Дредлорд,

докато зомбито се нахвърли на Салц. И двамата играчи бяха новаци, с кожена броня и каменни оръжия. Липсата на опит и глупавото им доверие в Геймнайт999 ги доведе до гибелта. Черните, мощни крака на паяците замахваха към Дредлорд, нарязвайки бързо бронята му. Грозното им ръмжене ставаше по-силно с всеки замах, сякаш предвкусваха убийството. В същото време зелените ръце на зомбито разбиха Салц, нанасяйки поредица от съкрушителни удари. Бронята на Дредлорд поддаде първа, следвана от ТЖ (точки живот), които бързо стигнаха 0. След това той изчезна и единствено инвентарът му остана да кръжи над земята. Неудовлетворената жажда за убиване накара паяците да обърнат своите горящи очи към Салц. Все още биейки се със зомбито, той не видя скока на паяците. Точките му живот бързо изчезнаха.

Геймнайт999 спря, за да се наслади на битката. Злобно удовлетворение го изпълваше, докато се смееше зад своя монитор. Той обичаше да се подиграва с хората, независимо че му бяха съотборници.

– Не струваш, Геймнайт999! – написа Дредлорд от затвора, мястото за прераждане, след като героят ти е умрял.

– Да, много ти благодаря! – добави и Салц.

– ХАХ – отговори Геймнайт999, след което се съсредоточи отново върху играта. Майнкрафт му беше любимото занимание. Прекарваше часове в мазето си, като играеше, увеличавайки предметите си и престижа си. Най-често за сметка на другите.

Геймнайт999 беше на 12 години и не много едър за възрастта си. Не че това имаше значение за играта. От значение бяха бронята, оръжията и безскрупулната стратегия, която включваше жертването на другите за постигане на целите. Усмихна се, сещайки се за двамата загубенци, които тъкмо беше изиграл, и безбройните други, сполетени от същата съдба. Вниманието му отново се върна в играта и той раздвижи героя си, търсейки още жертви. Не

го интересуваше от кой отбор са. Имаше толкова много номера, които можеше да погоди на други играчи, и никой не умееше това като него. Все още не беше направил коронния си номер, с който всички играчи в сървъръа щяха да запомнят името Геймнайт999.

Тичаше към върха на малък хълм и видя група играчи, биещи се помежду си. Имената им светеха в бяло, точно над квадратните, блокчести глави. В близост минаваше нещо като река от лава, над която имаше сложно направен каменен мост. Шедьовър, за чието създаване вероятно някой е жертвал цели часове. Мостът отвеждаше до кръгла кула, построена от мъхести обли камъни и сиви каменни блокове. Великолепната заоблена сграда се извисяваше високо във въздуха. На върха на кулата се виждаше ярка бяла светлина, диамантен фар, хвърлящ брилянтен светлинен лъч към небето. Крайната цел на играта. Там, на върха, блокче от бяла вълна бележеше финалната линия. Отборът, който първи изкачи кулата и вземе блокчето, е победителят.

Оттук Геймнайт999 виждаше играчите – биеха се в края на моста, който трябваше да преминат, за да победят. И двата отбора бяха равностойни. Нито един играч не можеше да си позволи да се отдели и да пресече, без да бъде убит от стрелците. Това скоро щеше да се промени.

Придвижвайки се до група дървета, в близост до бойното поле, Геймнайт999 прибра меча си и извади лъка. Той блестеше в преливащо синьо. Удар 2, Сила 4 и безкрайните приставки предизвикваха завистта на много играчи. Огледа се, за да е сигурен, че няма компютърни NPC-та наоколо (мобове). След това построи серия от блокчета точно под себе си. Скачаше на всяко ново блокче и се издигаше нагоре до многолистните корони на близките дървета.

Това щеше да му осигури перфектна позиция за стрелба и възможността да се скрие в зелените, ръбести листа.

Геймнайт999 дръпна тетивата и пусна стрела към един от враговете... някой си Чимнислип. Стрелата полетя в извита линия и го уцели право в гърба. Героят му заблестя в червено. Беше улучен.

Метна още три стрели, които се посипаха като смъртоносен дъжд върху Чимнислип. Стрелите разкъсаха бронята и оставиха тъмната му кожа уязвима. Една последна стрела... Геймнайт999 унищожи жертвата си през смях.

След това започна да стреля безразборно към групата играчи, без да се интересува кого ще уцели. Стрела след стрела се изнизваха от лъка му, а тетивата жужаха с всяко отпускане. Продължи да обстрелва групата биещи се, поваляйки все повече и повече.

– Кой стреля? – написа играч на име Коопър.

Геймнайт999 се изсмя и пусна още стрели, като залягаше след всяка, за да не могат да го видят. След това отново се изправяше и продължаваше смъртоносното обстрелване. Буквите на името му изчезваха с всяко ново залягане.

– Внимавай по кого стреляш! – написа Кинг Крипкълър в чата. – Това е отборна игра!

– Да! – добави Дънкан – Който и да си, опитай се да играеш за отбора и да не се държиш като кретен.

„Все тая“, помисли си Геймнайт999. Неговите стрели бяха разрешили тълпата така, че само по няколко играчи от отбор все още стояха. Останалите, много на брой, го ругаеха от затвора.

Извади кирката и разби блокчетата под себе си. След секунди отново беше на земята с меч в ръка и се затича, използвайки терена, за да скрие приближаването си. Като наближи достатъчно, видя, че във всеки отбор са останали по трима играчи. Всъщност, ако се броеше и той, в неговия отбор бяха четирима. Но Геймнайт999 не се смяташе за част от отбора. Не се смяташе за част от нито един отбор. Беше сам за себе си.